

Viljams Šekspīrs

Sapnis vasaras naktī

1. oktobrī plkst. 14.00

Dzīvnieciska tiekšanās pēc savas laimes. Pakļautība pasaulei un tās nesaprotamajai loģikai. Meklējumi un tik nesaprotamā mīlestība.

Režija: Henrijs Arājs
Lomās: Rihards Zelezņevs, Elizabete Skrastiņa, Elīza Dombrovska, Klāvs Kristaps Košins, Artis Jančevskis, Elīna Bojarkina, Sabīne Alīse Ozoliņa, Akseļs Aizkalns, Dainis Sumišķis, Jurgis Lūsis
Mūziķi: Gustavs Loris, Kārlis Ostrovskis, Marta Vīksna
Scenogrāfija: Madara Mēla
Horeogrāfija: Laura Gorodko
Gaismu mākslinieks: Dainis Sumišķis
Skaņu režisors: Lauris Stanke

LKA Teātra māja "Zirgu pasts"

Kā Tevis veidotais Šekspīrs atšķiras no tā, kuru iepazīni pētīšanas procesā?

Šekspīra tekstam jau ir tāda izteikta intensitāte, tas ir dinamiskāks, asāks, enerģiskāks, tajā ir vairāk kaislību. Šekspīram, to rakstot, tas bija kā šovs skatītājiem. No manas puses, man liekas, es vienkārši esmu pielicis visam dzīvnieciskumu, zvērīgumu, kas jau tur ir. Sanāk, ka esmu vienkārši to izcēlis. Galvenais mērķis bija veidot mīlniekus tādus, ka viņi izrādes beigās kļūst par zvēriem, kas egoistiski, savtīgi, nikni, līdz galam ejot, ir gatavi cīnīties par savu mīlestību. Izrādē galvenais ir tas, ka tas zvērs laužas no viņiem ārā.

Kāpēc radīji tik trauslu, bīstamu aktieru darbības zonu? Kā tā palīdz izteikt Tavu ideju?

Lugā tas ir mežs, kam viņi klejo cauri. Izrādēs ir bijuši brīži, kad skatītājam var likties, ka galds tūlīņ trāpīs aktierim vai aktieris tūlīņ nokritīs, vai viņš neuzlēks uz tā galda, vai tas kopumā var beigties slikti. Šajā izrādē tas ļoti labi strādā – mežs ir nezināms, tas ir baiss, tas nav skaists sapņu vasaras mežs. Turpat ir arī Paks, kurš mīlniekus māna, sazāļo. Viņi ir kā ciemiņi šajā mežā, kur notiek spēle pēc citiem noteikumiem.

Ar kādiem darbiem Tu vēl gribētu iepazīstināt skatītāju?

Es iestudēju P. U. Enkvista darbu "Divdesmit piektā stunda" jeb "Vectēva mājas". Tas būs diplomdarbs. Tas ir ļoti īpašs darbs – tajā ir ļoti izteikta vientulības, ilgu un sapņu tēma.

Kāda veida teātris Tev pašam patīk?

Teātris, kāds patīk man un šķietami arī skatītājiem, ir dinamisks teātris. Teātris, kas ir balstīts situācijā, ne tekstā; kurā ir dinamiska situācija. Man ļoti patīk, ka teātris ir kopdarbs, kurā komanda kopā meklē un kur kopā ir dažādas idejas; tāds, kurā kaut kas piedzimst kopā. Mīļākais teātris ir tāds, kurā ir šī sapņu pasaule, kurā laiks ir izstiepts vai saspīests, kurā viss ir tik neizprotams. Man ārkārtīgi patīk teātris, kas runā gan par vientulību, gan izbēgšanu no tās. Tā ir ļoti aktuāla tēma mūsdienās, it īpaši tagad, šajā laikā.

Kā Tu nepazaudē sevi?

Es varbūt dažreiz arī pazaudēju sevi. Visvieglāk sevi nepazaudēt ir tad, ja tev ir kaut kāds savs redzējums. Ja mēs runājam par ikdienu, tad ļoti bieži pēc mēģinājuma ir fizisks nogurums. Tev vienkārši

gribas klusumu. Bet tādas nav visas dienas. Ir mēģinājumi, pēc kuriem visi ir tik pacīlāti, jo visi ir kaut ko uztaustījuši. Visgrūtāk sevi pazaudēt ir tieši tajā posmā, kad tas zīmējums vēl nav gatavs. Tad, kad tu esi salicis zīmējumu, tu vari sākt vērot no malas un koriģēt visu. Tas man vienmēr ir tāds mokošs process. Izrādes veidošanas process vienmēr ir tāds sevis šautīšanas periods.

Intervēja Terēze Rūdule
Foto: Uldis Bārdiņš